

Sygn. akt V K 1120/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale V Karnym,

w składzie :

Przewodniczący :SSR Aneta Talaga

Protokolant :Teresa Kowalewska

po rozpoznaniu w dniu 19 października ,26 listopada 2012 roku ,8stycznia , 18 lutego 2013 roku we W.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto Małgorzaty Kalecińskiej

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

M. D. (1)

ur. (...) w N. ,

syna J. i T. z domu K.

PESEL (...)

T. P.

ur. (...) we W. ,

syna S. i A. z domu Ł.

PESEL (...)

oskarżonych o to, że :

w dniu 1 marca 2012 roku działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie B. W. , w ten sposób , że używając wobec pokrzywdzonej przemocy polegającej na uderzeniu jej kark i przewróceniu na ziemię zabrali w celu przywłaszczenia torebkę wraz z zawartości portfela skórzanego , pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 80 zł , 10 sztuk kluczy , telefon komórkowego marki N. , notesu , błyszczyka i perfum tj. mienia o łącznej wartości 510 zł oraz dokumentu w postaci dowodu osobistego na nazwisko B. W., czym działali na szkodę B. W.

przy czym T. P. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa , będąc uprzednio skazanym :

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Śródmieścia Wydział V Karny , sygn. akt V K 1965/07 z dnia 18 marca 2008 roku za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności , którą odbył częściowo w okresie od 26 maja 2007 roku do 30 listopada 2007 roku ,

- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków II Wydział Karny , sygn. akt II K 508/09 z dnia 16 lutego 2010 roku za czyny z art. 278 § 1 k.k. i art. 280 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności ,

którą odbył częściowo w okresie od 26 maja 2007 roku do 21 sierpnia 2007 roku , od 5 września 2007 roku do 30 listopada 2007 roku , od 31 października 2009 roku do 8 grudnia 2009 roku ,

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków Wydział II Karny z dnia 12 kwietnia 2011 roku za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności , którą odbył częściowo w okresie od 22 grudnia 2010 roku do 12 kwietnia 2011 roku

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 §1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. wobec M. D. (1) i o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 §1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wobec T. P..

***

I. uznaje oskarżonego **M. D. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyżej opisanego w części wstępnej wyroku z tym że przyjmuje , iż oskarżony zarzucanego mu czynu dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z T. P. , D. S. oraz z inną osobą tj. popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności ,

II. uznaje oskarżonego **T. P.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyżej opisanego w części wstępnej wyroku z tym że przyjmuje , iż oskarżony zarzucanego mu czynu dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z M. D. (1) , D. S. oraz z inną osobą oraz w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Śródmieścia Wydział V Karny , sygn. akt V K 1965/07 z dnia 18 marca 2008 roku za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności , która to karę odbywał w ramach kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków II Wydział Karny , sygn. akt II K 508/09 z dnia 16 lutego 2010 roku , na której poczet zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 26 maja 2007 roku do 21 sierpnia 2007 roku , od 5 września 2007 roku do 30 listopada 2007 roku oraz okres od dnia 31 października 2009 roku do dnia 8 grudnia 2009 roku, oraz będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Krzyków z dnia 5 czerwca 2006 roku sygn. akt II K 393/06 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 , którą to karę zarządził do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Krzyków z dnia 22 stycznia 2008 roku, sygn. akt II Ko 2304/07 , a którą ta karę odbywał w okresie od 11 października 2008 roku do 21 września 2009 roku , tj. popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności ,

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec **M. D. (1)** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat,

IV. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego **M. D. (1)** w okresie próby pod dozór kuratora,

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu M. D. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie zatrzymania od dnia 1 marca 2012 roku do dnia 2 marca 2012 roku przyjmując , iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządza zwrot dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/284/12 , poz. 8 , 17 , k. 318 akt T. P. , Nr I/284/12 , poz. 6, 10 , k. 318 akt B. W. , Nr I/284/12 , poz. 19 , k. 318 akt D. S., Nr I/284/12, poz. 20, k. 318 akt J. R. (1),

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych M. D. (1), T. P. od kosztów sądowych w tym od opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia a wynikające z przeprowadzonej analizy zgromadzonych i przeprowadzonych w toku postępowania jurysdykcyjnego dowodów :

Dnia 29 lutego 2012 roku B. W. , lat 50 wspólnie ze znajomymi świętowała kolejne swoje urodziny. Spożywała w tym dniu alkohol w postaci drinków. Po zakończonym przyjęciu dnia 1 marca 2012 roku około godz. 00.00 wyszła z miejsca swojego zamieszkania przy ul. (...) we W. udając się do sklepu w celu dokonania zakupu papierosów. Poruszała się chodnikiem ulicą (...) we W. . Miała przy sobie torebkę damską o wartości 100 zł, z zawartością portfela skórzanego koloru czarnego o wartości 50 zł , pieniędzy w banknotach w kwocie nie mniejszej niż 80 zł , dowodu osobistego na jej nazwisko , kluczy w 2 pękach do 2 mieszkań z brelokami , o wartości około 100 zł , notesu , błyszczka , perfum o wartości łącznej 100 zł , telefon komórkowy marki N. na kartę o wartości 80 zł.

Dowody : zeznania świadka B. W. , k. 32, 627-628 akt

B. W. poruszając się chodnikiem ulicy (...) we W. zauważyła grupę 4 osób – mężczyzn stojących w parku w odległości około 20 metrów od jej osoby . Mężczyźni ci rozmawiali między sobą i patrzyli w jej kierunku . Byli nimi D. S. , T. P. , J. R. (1) , M. D. (1) .

Jeden z tych mężczyzn zaczął w kierunku B. W. wypowiadać słowa o treści „proszę pani , proszę pani „. B. W. przestraszyła się tych osób , przyspieszyła zatem swojego kroku . Nagle z tej grupy , podbiegł do niej z tyłu mężczyzna .Był nim D. S.. D. S. uderzył ją w kark , w następstwie czego przewróciła się na ulicę . B. W. zaczęła przytrzymywać swoją torebkę trzymaną na ramieniu , gdyż D. S. złapał za nią i zaczął ją jej wyszarpywać , przytrzymywał ją w tym celu za rękę . Podczas szamotaniny D. S. , ponieważ był silniejszy od B. W. wyrwał jej torebkę i zaczął biec w głąb skwerku przy ul. (...), w kierunku pozostałych oczekujących na niego mężczyzn T. P. , J. R. (1) , M. D. (1) , stojących w odległości ok. 20 metrów . Kiedy D. S. uciekał w ich stronę zgubił jednego buta .

B. W. w reakcji na zachowanie D. S. zaczęła krzyczeć i wzywać pomocy.

Dowody : zeznania świadka B. W. , k. 32, 627-628 akt

zeznania świadka D. S. , k. 92 ,125-126, 629-632 akt

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. D. (1) , k. 83, 103, 623-625 akt

częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. P. , k. 88, 118-121, 139, 625-626 akt

Zdarzenie to w całości obserwowali i mu się przyglądali T. P. , J. R. (1) , M. D. (1) . Nie podjęli żadnych działań w celu udzielenia B. W. pomocy ani w celu przeciwdziałaniu zachowaniu D. S. . Kiedy ten dobiegł do nich z zabraną kobiecie torebką wspólnie zaczęli uciekać w kierunku parku przy ul. (...) we W. .

Dowody : zeznania świadka B. W. , k. 32, 627-628 akt

zeznania świadka D. S. , k. 92 ,125-126, 629-632 akt

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. D. (1) , k. 83, 103, 623-625 akt

częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. P. , k. 88, 118-121, 139, 625-626 akt

T. P. , J. R. (1) , M. D. (1) i D. S. uciekając zatrzymali się w bramie przy ul. (...) . Tam , na klatce schodowej została wysypana zawartość zabranej torebki. Był w niej min. portfel z pieniędzmi , telefon komórkowy . Portfel ten został zabrany przez T. P. . Następnie T. P. , J. R. (1) , M. D. (1) opuścili klatkę schodową , pozostawiając na ziemi torebkę oraz inne drobne rzeczy . D. S. został na klatce schodowej i zadzwonił na policję informując o przestępstwie dokonanym na jego szkodę przez jednego z tych mężczyzn , T. P..

Dowody : zeznania świadka D. S. , k. 92 ,125-126, 629-632 akt

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. D. (1) , k. 83, 103, 623-625 akt

częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. P. , k. 88, 118-121, 139, 625-626 akt

Po zdarzeniu B. W. udała się w kierunku sklepu przy ul. (...) we W., gdzie wedle jej wiedzy mogli znajdować się funkcjonariusze Policji i udzielić jej pomocy . Przebywający w pobliżu sklepu funkcjonariusze Policji w osobie B. B. , J. C. , K. D. , P. A. przyjęli zgłoszenie B. W. i udali się wraz z nią radiowozem w teren w celu poszukiwania wskazywanych i opisywanych przez B. W. mężczyzn .

B. W. zrelacjonowała funkcjonariuszom Policji , iż w parku przy ul. (...) została napadnięta przez 4 nieznanych jej mężczyzn , najprawdopodobniej jeden z nich ten najwyższy z nich uderzył ją w kark , upadła na ziemię , po czym wyrwał jej torebkę , po chwili wszyscy uciekli w głąb parku . B. W. opisała tychże mężczyzn , poinformowała funkcjonariuszy Policji jakie rzeczy znajdowały się w jej torebce .

Dowody : zeznania świadka B. W. , k. 32, 627-628 akt

zeznania świadka B. B. , k. 36-37, 628-629 akt

Funkcjonariusz Policji B. B. wraz z funkcjonariuszem J. C. udali się w kierunku ul. (...) oraz ul. (...) , gdzie na wysokości nr 93 w bramie , na schodach prowadzących do klatki schodowej ujrzeli torebkę koloru pomarańczowego wraz z rozsypaną zawartością : kalendarza , błyszczyka , perfum , kompletem kluczy , dowodem osobistym wystawionym na osobę B. W. .

Dowody : zeznania świadka B. B. , k. 36-37, 628-629 akt

protokół oględzin miejsca z dnia 1 marca 2012 roku , k. 24-25 akt

W trakcie poszukiwania mężczyzn opisywanych przez B. W. funkcjonariusze Policji ujawnili na ulicy (...) klucze w ilości 5 z breloczkiem .

Dowody : zeznania świadka B. B. , k. 36-37, 628-629 akt

protokół oględzin miejsca z dnia 1 marca 2012 roku , k. 21-22 akt

Podczas poszukiwania wskazywanych przez B. W. mężczyzn , w okolicy Dworca Głównego PKP B. W. zauważyła trzech z nich . Wskazała ich funkcjonariuszom Policji K. D. oraz J. R. (2) jako tych , którzy mogą być tymi , przez nią opisywanymi i uczestniczącymi w przestępstwie dokonany na jej szkodę . Funkcjonariusze policji podjechali do nich radiowozem. U jednego z tych mężczyzn , którym okazał się T. B. W. rozpoznała swój portfel . Portfel ten został przez niego odrzucony na chodnik ul. (...) we W.. Funkcjonariusze Policji dokonali ich zatrzymania . Mężczyznami tymi okazali się T. P. , J. R. (1) , M. D. (1) .

Po chwili funkcjonariusz Policji przyprowadził jeszcze jednego mężczyznę , który niejako zgłaszał iż został napadnięty przez 3 mężczyzn ubranych tak samo jak ci opisywani przez B. W. . B. W. rozpoznała w jego osobie tego , który ją zaatakował uderzając w kark przy ul. (...) we W. . Mężczyzną tym był D. S.. Funkcjonariusze Policji dokonali jego zatrzymania .

Dowody : zeznania świadka B. W. , k. 32, 627-628 akt

zeznania świadka B. B. , k. 36-37, 628-629 akt

protokół zatrzymania M. D. (1) z dnia 1 marca 2012 roku , k. 3 akt

protokół zatrzymania T. P. z dnia 1 marca 2012 roku , k. 4 akt

protokół zatrzymania J. R. (1) z dnia 1 marca 2012 roku , k. 5akt

protokół zatrzymania D. S. z dnia 1 marca 2012 roku , k. 6 akt

protokół oględzin miejsca z dnia 1 marca 2012 roku , k. 26-27 akt

zeznania świadka D. S. , k. 92 ,125-126, 629-632 akt

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. D. (1) , k. 83, 103, 623-625 akt

częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. P. , k. 88, 118-121, 139, 625-626 akt

Interwenujący funkcjonariusze Policji dokonali czynności przeszukania osoby M. D. (1) , J. R. (1), D. S. i ich odzieży, w wyniku której to czynności nie znaleziono żadnych procesowo przydatnych przedmiotów .

W wyniku czynności przeszukania osoby T. P. , jego odzieży i podręcznych przedmiotów znaleziono :

- kartę płatniczą M. nr (...),

- kartę płatniczą M. nr (...),

- kartę płatniczą V. nr (...),

- dowód osobisty D. S. ,

- banknot 50 zł (...),

- banknoty 10 zł -3 sztuki , o nr (...), (...), (...),

- bilon w kwocie 14,40zł , ‘

-etui na dokumenty koloru czarnego ,

-umowa pożyczki pod zastaw.

M. D. (1) , J. R. (1), D. S., T. P. byli pod wpływem alkoholu , w wyniku badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym stwierdzono stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu u M. D. (1) wynosiło 0,91 mg/l , u J. R. (1) 1,11 mg/l , u D. S. -1,12 mg/l , T. P. – 1,14 mg/l

Dowody: zeznania świadka B. B. , k. 36-37, 628-629 akt,

protokół przeszukania osoby jej odzieży i podręcznych przedmiotów T. P. ,

M. D. (1) , J. R. (1) , D. S. k. 7 – 15 akt,

protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w

wydychanym powietrzu T. P. , M. D. (1) , J. R. (1) ,

D. S. k. 16 – 20 akt

Podczas wykonywanych przez funkcjonariuszy Policji czynności procesowych wobec zatrzymanych , J. R. (1) groził im że jeśli zostanie na chwilę sam to”przywier.. parę razy w ścianę a następnie powie że to policjanci go pobili i stwierdzając

„koło h... mu lata za co został zatrzymany „ M. D. (1) groził natomiast zwolnieniem z pracy funkcjonariuszy Policji powołując się na swojego znajomego adwokata .

M. D. (1) oraz T. P. , J. R. (1) grozili D. S. , że jak nie weźmie odpowiedzialności za całe zajście na siebie to go „zajeb...” M. D. (1) oświadczył również D. S. , iż „będzie go ruch.. w du... aż nie zmieni zdania „ .

Dowody: zeznania świadka B. B. , k. 36-37, 628-629 akt

D. S. dnia 29 lutego 2012 roku spotkał T. P. na Dworcu PKP , razem z nim spożywał alkohol. Następnie do nich dołączyli M. D. (1) oraz J. R. (1) . Wspólnie spożywali alkohol. D. S. w międzyczasie oddał T. P. swoją kurtkę. Mężczyźni ci namówili D. S. aby ten dokonał kradzieży alkoholu w pobliskim sklepie , D. S. w sklepie tym wziął piwo ale na skutek interwencji sprzedawcy piwa te zwrócił . T. P. , M. D. (1) i J. R. (1) wraz z D. S. , stojąc w parku , naśmiewali się z niego , że nie potrafił ukraść nawet piwa . Brakowało im wówczas pieniędzy na alkohol. Postanowili je zdobyć poprzez dokonanie tzw. „dziesiony” – napadu z kradzieżą . Do dokonania tegoż został wytypowany D. S. . W tym czasie obok nich przechodziła B. W. .

Dowody: zeznania świadka D. S. , k. 92 ,125-126, 629-632 akt

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. D. (1) , k. 83, 103, 623-625 akt

częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. P. , k. 88, 118-121, 139, 625-626 akt

W wyniku zdarzenia B. W. mogła doznać sińców obu przedramion , otarć naskórka kolan . Obrażenia te są najczęściej inne niż określone w art. 156 k.k. i naruszają czynności narządów ciała lub powodują rozstrój zdrowia na czas nie przekraczający dni 7 , odpowiadają zazwyczaj kwalifikacji określonej w art. 157 §2 k.k.

Dowody: opinia biegłego sądowego L. K. z dnia 18 kwietnia 2012 roku , k. 283 akt

Oskarżony **M. D. (1)** urodził się 5 września 1987 roku , jest żonaty , posiada wykształcenie podstawowe , był już uprzednio karany sądownie za przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., 286 § 1 k.k., 178a § 2 k.k. .

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego M. D. (1) , k. 81 akt ,

wywiad środowiskowy , k. 192 akt ,

karta karna , k. 59 akt ,

Oskarżony **T. P.** urodził się 26 czerwca 1987 roku , jest kawalerem , posiada wykształcenie podstawowe , utrzymuje się z prac dorywczych , był już uprzednio karany sądownie .

Obecnie T. P. odbywa karę pozbawienia wolności przebywając w Areszcie Śledczym we W.. Jego zachowanie jest umiarkowane .

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego T. P. , k. 86 akt ,

wywiad środowiskowy , k. 190akt ,

karta karna , k. 171-173 akt ,

opinia z Aresztu Śledczego we W. , k. 211-212 akt

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Śródmieścia Wydział V Karny , sygn. akt V K 1965/07 z dnia 18 marca 2008 roku T. P. za czyn z art. 280 § 1 k.k. został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności , która to karę odbywał w ramach kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków II Wydział Karny , sygn. akt II K 508/09 z dnia 16 lutego 2010 roku , na której poczet zaliczono

okres tymczasowego aresztowania od 26 maja 2007 roku do 21 sierpnia 2007 roku , od 5 września 2007 roku do 30 listopada 2007 roku oraz okres od dnia 31 października 2009 roku do dnia 8 grudnia 2009 roku.

T. P. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Krzyków z dnia 5 czerwca 2006 roku sygn. akt II K 393/06 został skazany za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 , którą to karę zarządził do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Krzyków z dnia 22 stycznia 2008 roku, sygn. akt II Ko 2304/07 , a którą ta karę odbywał w okresie od 11 października 2008 roku do 21 września 2009 roku , kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony .

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków Wydział II Karny z dnia 12 kwietnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt II K 47/11 T. P. za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności , za czyn z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności , za czyn z art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności , które to kary łączne połączono i wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności na poczet której zaliczono okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia od 22 grudnia 2010 roku do 12 kwietnia 2011 roku , a którą to karę T. P. będzie odbywał od 28 maja 2014 roku do dnia 6 lutego 2017 roku .

Dowody: wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Śródmieścia Wydział V Karny , sygn. akt V K

(...) z dnia 18 marca 2008 roku , k. 286-298 akt

wyrok łączny Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków II Wydział Karny , sygn. akt II

K 508/09 z dnia 16 lutego 2010 roku , k. 343-346 akt ,

wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Krzyków z dnia 12 kwietnia 2011 roku sygn.

akt II K 47/11 , k. 463-466 akt

wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków Wydział II Karny z dnia 12 kwietnia 2011 roku

w sprawie o sygn. akt II K 47/11, k. 463-466 akt

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Śródmieścia Wydział V Karny z dnia 6 lipca 2012 roku w sprawie o sygn. akt V K 749/12 D. S. został uznany za winnego tego , iż w dniu 1 marca 2012 roku działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał rozboju na osobie B. W. , w ten sposób , że używając wobec pokrzywdzonej przemocy polegającej na uderzeniu jej kark i przewróceniu na ziemię zabrali w celu przywłaszczenia torebkę wraz z zawartości portfela skórzanego , pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 80 zł , 10 sztuk kluczy , telefon komórkowego marki N. , notesu , błyszczyka i perfum tj. mienia o łącznej wartości 510 zł oraz dokumentu w postaci dowodu osobistego na nazwisko B. W., czym działali na szkodę B. W. tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5 oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł .

Dowody: wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Śródmieścia Wydział V Karny z dnia 6 lipca

2012 roku w sprawie o sygn. akt V K 749/12 , k. 496-497 akt , akta z załączeniu

***

Oskarżony **M. D. (1)** przesłuchany w dniu 2 marca 2012 roku po przedstawieniu mu w toku postępowania przygotowawczego zarzutu rozboju na osobie B. W. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu . Odnośnie okoliczności zdarzenia podał , iż widział jak chłopak (a na komisariacie dowiedział się że nazywa się D. S.) podbiegł do jakiejś babci , wyrwał jej torebkę , babcia z chodnika spadła na asfalt i się przewróciła , D. z torebką podbiegł do nich , czyli do

niego i dwóch jego znajomych . Wedle relacji M. D. (2) już wcześniej powiedział im , że ma zamiar zrobić „dziesionę „ i jak zobaczył tą babcię to podbiegł do niej od razu i zabrał jej torebkę . Następnie wszyscy czterej uciekli na klatkę w jakiejś bramie . Na tej klatce S. sprawdził co jest w torebce , wyjął z niej portfel i jeszcze coś , podał portfel T. i chciał wrócić się po buta , gdyż uciekając stracił buta . Wszyscy razem wyszli z tej bramy i po chwili zostali zatrzymani przez policję . On z tej torebki nic nie dostał , nie dali mu żadnych pieniędzy ani przedmiotów . W ocenie oskarżonego , D. S. podbiegając do tej babci na pewno jej nie uderzył oraz nie szarpał , tylko do niej podbiegł i wyrwał jej torebkę. Oskarżony podkreślił , iż nie brał czynnego udziału w tym rozboju dokonanym na starszej kobiecie , stał z boku i patrzył jak D. kradnie jej torebkę , rozbój ten dokonał wedle wyjaśnień oskarżonego tylko i wyłącznie D. , oni tylko stali i patrzyli , nikt D. do niczego nie podzegał , a on sam powiedział że ma zamiar zrobić jakąś „dziesionę” . (k. 83 akt)

Podczas przesłuchania w dniu 2 marca 2012 roku oskarżony M. D. (1) przyznał , iż istotnie w dniu zdarzenia faktycznie był z T. P. , D. S. , J. R. (1) w nocy , niedaleko dworca PKP we W. , stali , rozmawiali i nagle S. powiedział , iż robi tzw. „dziesionę „ i zobaczyli nadchodzącą kobietę , S. do niej podbiegł , pociągnął ją za torebkę , którą miała na lewym ramieniu , wyrwał jej torebkę i wówczas kobieta przewrócił się z chodnika na ulicę , S. zaczął uciekać z jej torebką i oni również zaczęli biec , kawałek dalej spotkali się w jakiejś klatce schodowej i S. wyciągnął z tej torebki portfel i dał go P. , a torebkę zostawił na klatce schodowej . (k. 113 akt)

Przed Sądem oskarżony M. D. (1) nie przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyjaśnił , iż nie zbliżał się do B. W. , nie wiadomo mu czy D. S. uderzył ją gdyż w jego ocenie stali za daleko , w odległości około 100-200 metrów . D. S. oddalił się od nich , wskazując , iż idzie załatwić jakąś kasę a później biegł do nich z torebką . Oskarżony zaprzeczył aby słyszał krzyk kobiety , aby wzywała ona pomocy , stwierdzając w ostateczności , iż w ogóle jej nie widział . Zaprzeczył również aby namawiał D. S. do tegoż napadu czy też uprzedniej kradzieży alkoholu ze sklepu. Przyznał jednocześnie , iż zaczął uciekać kiedy to S. biegł z torebką , jak twierdził w celu nie dokonania zatrzymania jego osoby przez Policję , był już bowiem uprzednio karany . Uciekali razem wraz z D. S. , zabrana przez S. torebka kobiety została na schodach, wcześniej S. przekazał ją T. P. i kiedy to zrobił powiedział , że wraca po buta . Z torebki tej wzięli portfel i poszli dalej. Oskarżony nie przypominał sobie aby w torebce tej był telefon. Wedle relacji oskarżonego nie umawiali się , że napadną kogokolwiek , w tym dniu wziął ostatnią wypłatę i miał przy sobie jakieś pieniądze nie było tak źle aby kogoś okradać. Odnośnie okoliczności dotyczących poznania pozostałych mężczyzn towarzyszących mu w dniu zdarzenia oskarżony wskazał , iż spotkali się celem wspólnego spożywania alkoholu . Wedle relacji oskarżonego określenie (...) to napad z kradzieżą.

Oskarżony **T. P.** przesłuchiwany w dniu 2 marca 2012 roku nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 280 § 1 k.k. na szkodę B. W. (k. 88 akt)

W dniu 2 marca 2012 roku oskarżony T. P. wyjaśnił , iż trzech mężczyzn , poznał w nocy , kiedy to został zatrzymany . Razem byli w parku , stali koło drzewa , przez park przechodziła kobieta , nic do niej nie mówił , nikt się do niej nie odzywał .Oskarżony zaprzeczył jakoby to wcześniej uzgadniali , iż dokonają jakiegoś przestępstwa . W pewnej chwili S. odbiegł od nich około 200 m i widział jak kobieta się przewraca a S. wrywa jej torebkę . Nie widział momentu jak on ją uderzył , oni we trzech stali i nie brali udziału w tym zdarzeniu . S. z torebką dobiegł do nich i wszyscy czterej zaczęli uciekać . Kobieta ta krzyczała , wzywała pomocy . Oskarżony w złożonych wyjaśnieniach nie podał przyczyny dla której również oni zaczęli uciekać , stwierdzając , iż w pobliżu stała Straż Miejska . Pobiegli do budynku , niedaleko parku gdzie na klatce schodowej S. wysypał zawartość z torebki. On z podłogi podniósł tylko portfel , nie widział tam telefonu komórkowego . Dokumentów tej kobiety nie zabrał a jedynie wziął portfel z pieniędzmi , było tam około 80 zł . Następnie we czwórkę wyszli z bramy , S. wrócił do parku , po buta którego zgubił uciekając . Wraz z pozostałymi mężczyznami poszedł w stronę Dworca PKP. Podczas drogi zostali zatrzymani przez policję . Oskarżony nadto wskazał , iż nie umawiał się z żadnym z tych mężczyzn co do podziału pieniędzy , razem poszli je przepić . Wedle relacji oskarżonego J. R. (1) oraz M. D. (1) nie żądali dla siebie fantów z tego rozboju (k. 118-121 akt)

W toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżony T. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu . Odnośnie okoliczności zdarzenia wyjaśnił , iż pokrzywdzona szła przez park, nikt z nas się do niej nie odzywał i nikt ją nie zaczepiał . Wedle relacji tegoż oskarżonego widział on , jak się przewraca i jak S. zabiera jej torebkę i biegnie w

ich stronę , miało to miejsce w odległości 100-200 metrów . Oskarżony zaprzeczył aby namawiał D. S. do kradzieży tej kobiecie torebki , czy też kradzieży alkoholu w sklepie . Przyznał , iż nie zrobił nic aby pomóc kobiecie pomimo tego , iż ona krzyczała i wzywała pomocy , nie zatrzymał również D. S. w celu odebrania mu tej torebki . Nie znanym też były oskarżonemu przyczyny , dla których nie odniósł tej kobiecie torebki zabranej przez D. S. i dla których zabrał należący do niej portfel . Oskarżony T. P. nie pamiętał aby przed zdarzeniem rozmawiali o tym aby skombinować jakieś pieniądze na picie .

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził co następuje:

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy jest logiczny, wewnątrznie spójny i całkowicie potwierdza ustalony przez Sąd stan faktyczny sprawy. Poczynione przez Sąd ustalenia w sposób nie budzący wątpliwości, wskazują iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego M. D. (1) i T. P. czynu przypisanego im w sentencji wyroku, ich sprawstwo oraz wina nie budzą wątpliwości.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego **M. D. (1)** Sąd uznał, że w większości oskarżony ten potwierdza przebieg wydarzeń podawany w swej relacji przez pokrzywdzoną B. W. . Opisuje okoliczności , w których to D. S. oddalił się od jego osoby oraz T. P. , J. R. (1) , dokonał kradzieży torebki należącej do pokrzywdzonej , ucieczki D. S. oraz w/w osób z miejsca zdarzenia, sposobu podziału rzeczy znajdujących się w tej torebce na klatce schodowej . W powyższym zakresie wyjaśnienia te korespondują z zeznaniami świadka pokrzywdzonej B. W. , jak również zeznaniami świadka D. S. , częściowo również z wyjaśnieniami oskarżonego T. P.. Nie było zatem podstaw aby odmówić wiary tym jego wyjaśnieniom .

Wątpliwości Sądu dotyczyły jednakże tych wyjaśnień oskarżonego M. D. (1) , w których próbował dowieść jakoby to nie namawiał D. S. do dokonania przestępstwa na szkodę B. W. , jakoby to nie uczestniczył w dokonanym zdarzeniu i jakoby to D. S. podczas zabierania torebki B. W. nie stosował wobec niej przemocy . W szczególności, wbrew twierdzeniom oskarżonego M. D. (1) wspólnie z T. P. oraz J. R. (1) i D. S. rozmawiali oni o dokonaniu przestępstwa w celu uzyskania środków finansowych na zakup alkoholu , powyższe wynika wprost z zeznań świadka D. S. . Już bowiem przed zdarzeniem objętym niniejszym postępowaniem D. S. miał dokonać kradzieży alkoholu ze sklepu celem wspólnego spożywania , w związku z interwencją pracownika sklepu do kradzieży tej jednak nie doszło. Niezależnie od tegoż na taki przebieg wydarzeń wskazuje sam oskarżony M. D. (1) podając , iż D. S. powiedział do nich , iż idzie zdobyć tzw. „dziesionę” , określenie to jak wyjaśnił oznacza napad z kradzieżą . Oskarżony przy tym pominął jednak swoją własną osobę . Powyższe w ocenie Sądu zbiega się z zauważeniem przez M. D. (1) , T. P. , J. R. (1) oraz D. S. osoby pokrzywdzonej B. W.. Jak wynika z jej relacji , zauważyła iż mężczyźni ci jej się przyglądają , tak jakby czekali na ofiarę , zachowanie to wzbudziło w niej strach , w reakcji zaczęła przyspieszać celem oddalenia się od nich . Pokrzywdzona B. W. również opisywała jakoby to mężczyźni zwracali się do niej „proszę pani , proszę pani „ . W powyższych w okolicznościach zawołanie to, zdaniem Sądu z jednej strony należy rozpatrywać w aspekcie odwrócenia uwagi B. W. od rzeczywistych zamiarów wobec jej osoby, jakimi to kierowali się wskazywani mężczyźni a z drugiej strony spowodowanie aby do nich doszła, co niewątpliwie ułatwiło by im realizację obranego celu . W rezultacie przyjąć, należy wbrew twierdzeniom oskarżonego M. D. (1) , iż wraz z T. P. , J. R. (1) oraz D. S. uczestniczył po części w zdarzeniu . Jego rola wprawdzie nie polegała na wykonaniu typowych czynności sprawczych w postaci odebrania torebki pokrzywdzonej , tym niemniej poprzez fakt obecności na miejscu zdarzenia , co warte podkreślenia w grupie osób , obserwację pokrzywdzonej B. W., zwrócenie się do niej , oskarżony swoją osobą stworzył po jej stronie stan obawy i zagrożenia . Nie bez znaczenia dla takiej oceny , pozostaje również fakt nie udzielenia przez M. D. (1) pomocy pokrzywdzonej , kiedy to upadła na ziemię , kiedy to , jak wskazuje w swych wyjaśnieniach oskarżony T. P. wzywała pomocy , jak również fakt ucieczki wraz z D. S. po zabraniu B. W. torebki . Wprawdzie oskarżony M. D. (1) w swych wyjaśnieniach zaprzecza jakoby to B. W. wzywała pomocy , okoliczność ta usprawiedliwiałaby po części brak reakcji z jego strony , tym niemniej wobec zeznań pokrzywdzonej B. W. , jak również wyjaśnień T. P. wyjaśnieniom tym nie sposób dać wiary . Za niewiarygodne Sąd uznał również wyjaśnienia oskarżonego M. D. (1) , w których niejako próbował dowodzić braku stosowania przemocy przez D. S. w stosunku do B. W. podczas zabierania jej torebki . Wyjaśnienia te stoją w sprzeczności z samą relacją B. W. jak również relacją przedstawioną przez D. S.. Jednocześnie należy zwrócić na wybiórczą pamięć oskarżonego M. D. (1) , kiedy to początkowo twierdzi , iż niejako widział całe

zdarzenie , w tym fakt odebrania przez D. S. torebki B. W. , jej upadek , by następnie dowodzić jakoby to nie widział aby D. S. uderzył B. W. , uzasadniając niejako , iż stał za daleko , w odległości ok. 100-200 metrów . Oczywistym jest również , iż te wyjaśnienia są wzajemnie sprzeczne . Jak wynika z relacji pokrzywdzonej B. W. całe zdarzenie oskarżony M. D. (1) obserwował pozostając w towarzystwie (...) , J. R. (1) . Za niewiarygodne Sąd uznał również wyjaśnienia oskarżonego M. D. (1) , w których dowodził jakoby to D. S. podał portfel T. P. , po tym jak wysypał zawartość torebki . Okoliczności tej nie potwierdza D. S. , z treści wyjaśnień oskarżonego T. P. wynika natomiast , iż portfel ten podniósł z ziemi . Okoliczności te stały się podstawą do uznania , iż po wysypaniu zawartości torebki , T. P. z ziemi podniósł portfel i wraz z pozostałymi mężczyznami , zostawiając na miejscu D. S. oddalili się . Relacja przedstawiona przez oskarżonego M. D. (1) nie odzwierciedla rzeczywistego w tym zakresie przebiegu zdarzenia .

Podobnie , jak wyjaśnieniom oskarżonego M. D. (1) wyjaśnieniom oskarżonego **T. P.** Sąd dał wiarę jedynie w zakresie , w jakim korespondują one z pozostałym zebrany w sprawie materiale dowodowym . Oskarżony ten , również próbował dowodzić jakoby to nie uczestniczył w zaistniałym zdarzeniu a jego osoba jedynie przyglądała się całemu zajściu . Wyjaśnieniom tym również nie sposób dać wiary . Oskarżony pominął całokształt okoliczności niniejszej sprawy a mianowicie to , iż wraz z towarzyszącymi mu mężczyznami M. D. (1) , J. R. (1) , D. S. obserwowali B. W. , stanowiła ona dla nich potencjalną ofiarę . Jednocześnie oskarżony T. P. jako osoba wielokrotnie karana za przestępstwa przeciwko mieniu miał pełną świadomość co do tego , iż jego uczestnictwo w kolejnym przestępstwie może skutkować kolejną odpowiedzialnością karną . Z tegoż względu , po części posłużył się osobą D. S. , niejako poprzez wypowiedane słowa , podważanie w wątpliwość jego odwagi , aby to on dokonał czynności sprawczych wobec B. W. , zaatakował ją i odebrał wartościowe rzeczy w celu uzyskania środków finansowych na zakup alkoholu . Równocześnie jego rola sprowadzała się do częściowo biernego uczestnictwa w zaistniałym zdarzeniu . Nie ulega przy tym wątpliwości , iż pokrzywdzona była zaczepiana przez grupę tych osób , choć nie sposób ustalić która z nich tego dokonała . Z drugiej strony oskarżony T. P. pomimo wołania o pomoc B. W. nie podjął żadnych działań , wręcz przeciwnie wraz z D. S. widząc , iż ma on uprzednio zabraną torebkę B. W. uciekał z miejsca zdarzenia . Poza tym to jego osoba , po opróżnieniu zawartości torebki w pobliskiej bramie zabrała z niej portfel z pieniędzmi . Okoliczności te , w ocenie Sądu dowodzą jakie były rzeczywiste intencje oskarżonego T. P. i kim w tym zakresie się w istocie posłużył . W przeciwnych okolicznościach oskarżony T. P. zatrzymał by D. S. , który przecież uciekając udawał się w jego stronę , jak również w stronę M. D. (1) i J. R. (1) , nie uciekał z miejsca zdarzenia , a pomógł B. W. wzywającej pomocy czy w ostateczności odniósł by torebkę i jej portfel do najbliższego komisariatu Policji . Oskarżony T. P. żadnej z tych czynności nie wykonał , podawane przez niego okoliczności swojego zaniechania są zdaniem Sądu nielogiczne i w okolicznościach niniejszej sprawy zupełnie nieuzasadnione . W dalszej części oskarżony w swych wyjaśnieniach próbował również dowieść jakoby to nie widział aby D. S. podczas odbierania torebki B. W. uprzednio ją uderzył . Stwierdzając powyższe oskarżony nie miał jednak wątpliwości , iż D. S. zabrał jej tą torebkę a ona upadła na ziemię . Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie są zatem wybiórcze . Istotnym jest również , jak podkreślono powyżej , iż D. S. miał dokonać tzw. dziesiony , zdaniem Sądu oskarżony T. P. doskonale znał znaczenie tegoż określenia . Powyższe dowodzi , iż w swych wyjaśnieniach oskarżony przedstawia okoliczności zdarzenia , które z punktu widzenia jego osoby są dla niego korzystne i które mogą doprowadzić do uniknięcia bądź zmniejszenia odpowiedzialności za zarzucane mu przestępstwo . W ramach przysługującego mu prawa do obrony oskarżony takowe mógł złożyć , rzeczą Sądu było dokonanie ich oceny . Wobec treści zeznań świadka B. W. , zeznań świadka D. S. wyjaśnieniom tym Sąd odmówił wiarygodności .

W rezultacie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego T. P. , które dotyczyły faktu obecności na miejscu zdarzenia , faktu zabrania przez D. S. torebki B. W. , następnie ucieczki D. S. w jego kierunku , opróżnienia torebki na klatce schodowej i zabrania portfela wraz z pieniędzmi . W tym aspekcie wyjaśnienia oskarżonego korespondowały z zeznaniami świadka B. W. , zeznaniami świadka D. S. , częściowo wyjaśnieniami M. D. (1) .

Reasumując , Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych M. D. (1) oraz T. P. co do przebiegu samego zdarzenia . Na uwagę zasługuje okoliczność , że wersje zdarzenia podawane przez oskarżonych różnią się w wielu istotnych elementach od wersji przedstawianej przez pokrzywdzoną B. W. , której zeznania zdaniem Sądu w pierwszej kolejności zasługują na uwzględnienie , również od wersji zdarzeń podawanej przez D. S. , o czym poniżej . Ponadto same

wersje prezentowane przez oskarżonych od samego początku postępowania karnego różnią się również między sobą, zawierając szereg nieścisłości, min. co do faktu wzywania pomocy przez pokrzywdzoną. W ocenie Sądu oskarżeni ci starają się ograniczyć swój udział w przedmiotowym zdarzeniu przerzucając niejako winę i odpowiedzialność za zaistniałą sytuację na współsprawcę D. S.. W swoich wyjaśnieniach oskarżeni próbowali dowodzić, jakoby to tylko i wyłącznie jego osoba uczestniczyła w zdarzeniu a ich rola ograniczała się do biernego uczestnictwa a w zasadzie przyglądania się zdarzeniu. Zdaniem Sądu, oceniając te twierdzenia oskarżonych, należy uznać je jako przyjętą przez nich swoistą linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej. Jednocześnie oceniając wyjaśnienia oskarżonych należy mieć zatem na uwadze, że cechują się one dużą chwiejnością oraz stanowią w istocie próbę przerzucania odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie tylko i wyłącznie na D. S..

Zeznania pokrzywdzonej **B. W.** w ocenie Sądu są od samego początku konsekwentne, stanowią one całościowy korespondujący ze sobą obraz zdarzenia, spójny z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym o charakterze osobowym zeznaniami świadka D. S., B. B. oraz rzeczowym protokołom przeszukań, protokołom oględzin miejsca. B. W. niezwykle dokładnie zrelacjonowała przebieg wydarzeń, opisała zachowanie obserwowanych ją mężczyzn, wypowiedziane w jej kierunku słowa, a następnie czynności sprawcze podejmowane przez D. S., nadto odległość w jakiej wówczas znajdowały się od zdarzenia towarzyszące mu osoby i ich reakcję, kiedy to D. S. zaczął uciekać po zabraniu jej torebki. Należy wskazać, iż pokrzywdzona od pierwszych czynności z udziałem oskarżonych nie miała najmniejszych wątpliwości co do tego, iż w zaistniałym zdarzeniu brali udział oprócz D. S. właśnie M. D. (1), T. P. oraz J. R. (1). Nie budziły również wątpliwości zeznania B. W., które dotyczyły rzeczy znajdujących się w przedmiotowej torebce, w szczególności podnoszonego przez T. P. telefonu komórkowego, telefon w swych zeznaniach wskazuje również D. S..

W rezultacie Sąd dał w całości wiarę zeznaniom świadka B. W., korespondują one również po części z zeznaniami D. S. – odnośnie sposobu w jaki została przez niego zaatakowana jak i częściowo wyjaśnieniami oskarżonego M. D. (1) i T. P..

Oceniając zeznania świadka **D. S.** należało zwrócić przede wszystkim uwagę na fakt, iż został on skazany prawomocnym wyrokiem tut. Sądu właśnie za udział w zdarzeniu objętym niniejszym postępowaniem wobec oskarżonych M. D. (1) oraz T. P.. Jego zeznania należy zatem uznać za wiarygodne jedynie w części, w której znajdują potwierdzenie w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny.

I tak, w toku postępowania przygotowawczego świadek D. S. podał okoliczności w jakich poznał T. P., J. R. (1) oraz M. D. (1), twierdził iż został przez nich namówiony do kradzieży alkoholu ze sklepu, na co wyraził zgodę, jednak w sklepie sprzedawca zauważył zabranie przez niego piwa i piwa te oddał. Sytuacja ta stała się powodem podważania jego umiejętności przez osoby mu towarzyszące i kiedy to obok nich przechodziła kobieta dał się namówić na kradzież jej torebki. Podbiegł do niej od tyłu złapał za jej torebkę, kobieta zaczęła krzyczeć, trochę się z nią szarpał a w ostateczności wyrwał ją i zaczął uciekać do pobliskich bram, wszyscy razem tam biegli, towarzyszący mu mężczyźni zabrali torebkę, wysypali z niej wszystkie rzeczy, pozbierali je i odeszli, zostawiając go. Odnośnie tych samych okoliczności w toku postępowania przed Sądem D. S. przesłuchiwany w charakterze świadka wskazał, jakoby to T. P., J. R. (1) oraz M. D. (1) poznał na dworcu, wypili razem dużą ilość alkoholu i kiedy zabrakło im pieniędzy na alkohol, w celu ich uzyskania zaatakował pokrzywdzoną i zabrał jej torebkę. Z relacji świadka wynikało, iż razem postanowili dokonać tegoż czynu, rozmawiali o tym razem, przechodziła wówczas kobieta, z przeprowadzonej rozmowy wynikało, iż to jego osoba miała ją zaatakować, został do tego wytypowany, jednak nie potrafił wskazać kto go do tej czynności wytypował. Podbiegł więc do tej kobiety od tyłu, szarpał za jej torebkę i zaczął uciekać. Całe zdarzenie obserwowali T. P., J. R. (1) oraz M. D. (1). D. S., jak relacjonuje nie pamiętał czy zwracał się do tej kobiety, czy stawiała ona opór, czy wzywała pomocy, czy też w wyniku jego działania się przewróciła i czy stosował wobec niej przemoc, tej ostatniej okoliczności jednak nie wyklucza. Wiadomym mu było jednak, iż kiedy zabrał jej torebkę zaczął z nią uciekać w kierunku T. P., J. R. (1) oraz M. D. (1), później się przewrócił a torebka wypadła mu z ręki i już jej nie widział. Dokonując analizy wyjaśnień D. S. i następnie jego zeznań nie sposób nie zauważyć, iż w wielu elementach pozostają one w sprzeczności, dotyczy to min. okoliczności w jakich doszło do powzięcia zamiaru dokonania przestępstwa na szkodę B. W., czy też okoliczności w jakich nastąpiło wyjęcie rzeczy znajdujących się w zabranej jej torebce. W

wielu kwestiach D. S. zasłania się również niepamięcią argumentując powyższe uprzednim spożywaniem alkoholu . Sprzeczności w relacji przedstawionej przez D. S. mogą zostać , w ocenie Sądu po części wyjaśnione poprzez zeznania świadka funkcjonariusza Policji B. B. , który opisywał słowa wypowiedziane przez pozostałych zatrzymanych wobec D. S. . Z tych treści jednoznacznie wynikało , iż D. S. miał wziąć odpowiedzialność za całe zdarzenie . Zdaniem Sądu wyrazem tegoż są właśnie wyjaśnienia D. S. złożone w toku postępowania przygotowawczego , gdzie jedynie wskazuje jakoby to został namówiony przez osoby mu towarzyszące a zatem przez T. P. , J. R. (1) oraz M. D. (1) do dokonania przestępstwa, tzw. „dziesiony „ – napadu z kradzieżą . Składając natomiast zeznania jako świadek D. S. nie podkreśla już tej okoliczności dowodząc , iż razem wpadli na pomysł dokonania przestępstwa , zaatakowania przechodzącej obok nich kobiety i zabrania jej torebki w celu uzyskania pieniędzy na zakup alkoholu. Jego osoba została wytypowana do tej czynności , miała zaatakować przechodzącą kobietę i zabrać jej torebkę. Tym to zeznaniom D. S. Sąd dał wiarę , są one logiczne , korespondują z odbiorem wydarzeń przedstawionym przez B. W.. B. W. nie miała bowiem wątpliwości , iż była obserwowana przez T. P. , J. R. (1) ,M. D. (1) oraz D. S. rozmawiali o niej , w jej ocenie stanowiła dla nich potencjalną ofiarę , przestraszyła się nich . Obawy te były jak najbardziej uzasadnione , jednak pomimo podjętej reakcji B. W. nie uniknęła ataku. W dalszej części , na wiarygodność w ocenie Sądu zasługują zeznania D. S. co do faktu udania się po zabraniu B. W. torebki w kierunku oczekujących na niego pozostałych mężczyzn , udania się wraz z nimi do pobliskiej bramy ,gdzie zawartość torebki została wysypana a rzeczy zabrane przez tychże mężczyzn. D. S. tych okoliczności , składając zeznania jako świadek dokładnie nie pamiętał, potwierdził jednak przebieg wydarzeń podawany w toku postępowania przygotowawczego. Po części relacja w tym zakresie znajduje odzwierciedlenie w wyjaśnieniach oskarżonego T. P. przyznającego fakt zabrania portfela B. W. , podniesienia tegoż portfela z ziemi po wysypaniu zawartości z torebki , w istocie ten portfel zauważyła u jego osoby podczas poszukiwania B. W. a sam oskarżony T. P. miał przy sobie pieniądze odpowiadające wartości podawanej przez B. W., jak wynika z czynności przeszukania jego osoby.

Reasumując , zeznania świadka D. S. zasługują w przeważającej części na wiarygodność , korespondują po części z zeznaniami świadka B. W. , jak również częściowo wyjaśnieniami oskarżonego T. P. i M. D. (1) . Wprawdzie świadek w wielu kwestiach zasłania się niepamięcią , co w okolicznościach sprawy mogło nastąpić wobec spożywania przez niego alkoholu , relacja ta mogła zostać w pełni zweryfikowana i uzupełniona w oparciu o pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy.

W dalszej części jako całkowicie wiarygodne Sąd uznał zeznania funkcjonariusza Policji **B. B.** , w zakresie czynności podjętych w związku z zawiadomieniem popełnienia przestępstwa na szkodę B. W. , okoliczności w jakich nastąpiło zatrzymanie oskarżonych oraz D. S. i J. R. (3) , w tym rozpoznania ich osób przez pokrzywdzoną jako osób uczestniczących w dokonanym na jej szkodę przestępstwie. Istotne są również zeznania tegoż świadka w zakresie sformułowań kierowanych przez oskarżonych wobec D. S. co do wzięcia całej odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie na własną osobę. Zeznana tegoż świadka były spójne , korespondowały przy tym z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym , w tym zeznaniami świadka B. W. . Nie było podstaw aby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej .

Jako w pełni wiarygodne lecz mało przydatne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd ocenił zeznania świadka **M. P.** oraz **E. O.** , dotyczyły one zdarzeń nie objętych przedmiotem niniejszego postępowania .

Zeznania świadka **J. R. (1)** Sąd natomiast uznał za niewiarygodne , w złożonych wyjaśnieniach w charakterze podejrzanego J. R. (1) zaprzeczył aby w jego obecności T. P. , D. S. czy M. D. (1) zaczął jakąś kobietę , aby ktoś jej wyrwał torebkę i ją zabrał , zaprzeczył również aby nakłaniał towarzyszących mu mężczyzn do dokonania tegoż. Relacja ta stoi w sprzeczności nie tylko z zeznaniami świadka B. W. , D. S. ale również z wyjaśnieniami T. P. oraz M. D. (1) dowodzących nie tylko jego obecności na miejscu zdarzenia .

Nie tylko jednak osobowe źródła dowodowe potwierdzają dokonanie przez oskarżonych zarzucanego im przestępstwa. Zdaniem Sądu, na wiarygodność zasługuje materiał dowodowy w postaci: protokołów zatrzymania osób, protokołów przeszukań, protokołów oględzin miejsca . Analiza niniejszych dokumentów miała niemały wpływ na ocenę postępowania oskarżonych. Stanowią one bowiem doskonałe uzupełnienie zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych,

przyczyniając się w istotny sposób do odtworzenia stanu faktycznego sprawy. W ocenie Sądu zostały one sporządzone w sposób rzetelny i fachowy przez osoby do tego powołane oraz zgodnie z obowiązującymi procedurami. I jako takie zasługują w pełni na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu na wiarygodność zasługuje również materiał dowodowy w postaci dołączonych kart karnych, odpisów wyroków oraz opinii z Aresztu Śledczego we W. dotyczące oskarżonych. Podstawą ustaleń faktycznych stał się również wyrok tut. Sądu w sprawie D. S..

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Sąd Rejonowy ustalając w niniejszej sprawie stan faktyczny, istotny dla rozstrzygnięcia odpowiedzialności karnej oskarżonych T. P. oraz M. D. (1) z punktu widzenia zarzucanego im przestępstwa z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oparł się na dowodach w postaci zeznań świadków : pokrzywdzonej B. W. , zeznań współsprawcy D. S. , funkcjonariusza Policji B. B. . Za prawidłowo pod względem wymogów procedury karnej, a co za tym idzie w pełni wiarygodne, rzetelne i obiektywnie weryfikujące treść zeznań wymienionych świadków w sprawie Sąd uznał dowody postaci protokołów: przeszukania osoby i odzieży oskarżonych , protokołów oględzin miejsca , protokołów zatrzymań . Sąd w zakresie kwestii ustalenia popełnienia przez oskarżonego T. P. przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa posłużył się dowodem w postaci wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Śródmieścia Wydział V Karny , sygn. akt V K 1965/07 z dnia 18 marca 2008 roku , k. 286-298 akt , wyroku łącznego Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków II Wydział Karny , sygn. akt II K 508/09 z dnia 16 lutego 2010 roku oraz wyroku wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Krzyków z dnia 12 kwietnia 2011 roku sygn. akt II K 47/11 wraz z danymi co do odbycia przez oskarżonego orzeczonych kar pozbawienia wolności .

Reasumując , w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sądu w drodze swobodnej oceny dowodów zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k. uznał , iż w dniu 1 marca 2012 roku oskarżeni T. P. , M. D. (1) , D. S. wraz z inną osobą działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie B. W. , w ten sposób , że używając wobec pokrzywdzonej przemocy polegającej na uderzeniu jej kark i przewróceniu na ziemię zabrali w celu przywłaszczenia torebkę wraz z zawartości portfela skórzanego , pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 80 zł , 10 sztuk kluczy , telefon komórkowego marki N. , notesu , błyszczyka i perfum tj. mienia o łącznej wartości 510 zł oraz dokumentu w postaci dowodu osobistego na nazwisko B. W., czym działali na szkodę B. W. , wyczerpując tym samym ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przedmiotem ochrony przestępstwa rozboju opisanego w art. 280 § 1 k.k. jest zarówno własność przedmiotu materialnego, wyodrębnionego i mogącego samodzielnie występować w obrocie, jak też nietykalność, wolność, zdrowie i życie człowieka. Celem głównym działania sprawcy jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia. Poprzez zabór należy rozumieć bezprawne wyjęcie spod władztwa osoby dotychczas nią władającej i objęcie jej we własne posiadanie (OSNPG 1989 nr 8, poz. 94). Przystępstwo to jest przestępstwem powszechnym, może nastąpić tylko poprzez działanie. Zachowanie się sprawcy tego przestępstwa jest ściśle określone przez przepis art. 280 k.k. i polega na zaborze rzeczy dokonany przy użyciu wymienionych w tym przepisie szczególnych sposobów zachowania nakierowanych na osobę, służących do przejęcia władania nad rzeczą, a polegających m.in. na użyciu przemocy lub groźby jej natychmiastowego użycia wobec osoby albo doprowadzeniu do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Użycie przemocy to zastosowanie siły, fizycznej przewagi, przejawia się w wykorzystaniu przymusu. Słownikowe ujęcie przemocy ujmuje ten termin jako synonim gwałtu. Stąd też należy uznać, że użycie przemocy wobec osoby oznacza zachowanie polegające na zastosowaniu siły fizycznej ukierunkowanej na decyzję woli osoby, która jest przedmiotem przemocy. Przemocą będzie więc takie zastosowanie siły fizycznej, fizycznego przymusu w stosunku do osoby, które albo ją fizycznie obezwładnia, albo też doprowadza tylko do podjęcia przez nią decyzji woli zgodnej z zamierzeniami sprawcy - nieprzeciwstawiania się czynnościom podejmowanym przez sprawcę lub zaniechania oporu. (zob. O. Górniok, System prawa karnego..., s. 427 i n.) Użycie przemocy charakteryzować się winno dwoma elementami. Po pierwsze, winno mieć jednoznacznie określony cel, którym jest przełamanie woli oporu osoby dysponującej rzeczą. Po drugie, użycie przemocy wyrażać się winno co najmniej w naruszeniu nietykalności cielesnej osoby. Jej użycie nie musi pozbawiać w pełni osoby, na którą jest skierowana, możliwości stawiania oporu. Nie jest także konieczne, aby

działanie sprawcy natrafiało na opór pokrzywdzonego lub innej osoby. Odpowiedzialność sprawcy zachodzi również wtedy, gdy ofiara sama pod wpływem przemocy lub groźby jej użycia wydaje sprawcy żądany przedmiot (OSNPG 1983, z. 4, poz. 42). Należy uznać, że spełnia znamiona rozboju zachowanie sprawcy, polegające na przygniataaniu własnym ciężarem ciała, podsuszaniu poprzez zasłanianie ręką ust, wykręcaniu rąk. Należy również zauważyć, że dla przyjęcia kwalifikacji prawnej na podstawie art. 280 § 1 k.k. wystarczy użycie wobec pokrzywdzonego nawet niewielkiej siły fizycznej, jeżeli z uwagi na okoliczności zdarzenia, w tym wyraźną przewagę fizyczną lub liczebną napastników, doprowadzi ona zaprzestania oporu przez pokrzywdzonego i zaboru rzeczy.

Przestępstwo rozboju należy jednocześnie do kategorii przestępstw kierunkowych. Warunkiem przypisania sprawcy przestępstwa rozboju jest udowodnienie, że jego zamiarem objęte było dążenie do zagarnięcia rzeczy poprzez użycie przemocy wobec osoby.

W rozpatrywanej sprawie w ocenie Sądu bez wątpienia oskarżeni M. D. (1) oraz T. P. wraz z towarzyszącymi im D. S. i J. R. (1) mieli zamiar dokonania przestępstwa na osobie B. W. w celu uzyskania środków finansowych na dalsze spożywanie alkoholu. O powyższym rozmawiali bezpośrednio przed jego dokonaniem, kiedy to zobaczyli przechodzącą obok miejsca w którym się znajdowali kobietę, do przeprowadzenia czynności sprawczych wytypowali D. S.. Jednocześnie zdaniem Sądu wszyscy oni mieli świadomość, iż zabranie tej kobiecie będzie wymagało użycia wobec niej przemocy, siły fizycznej. Jak wskazywał w swych wyjaśnieniach M. D. (1) zachowanie D. S. miało polegać na zrobieniu tzw. dziesiony, czyli napadu z kradzieżą. Swoją świadomością oskarżeni M. D. (1) oraz T. P. powyższe obejmowali i wyrażali na to zgodę. Ponadto ich rola polegała na zwróceniu uwagi B. W., jej nawoływaniu, powyższe nie zaskutkowało jednak oczekiwanym rezultatem. W reakcji B. W. odczytała ich zamiary i zaczęła oddalać się, wówczas to z tyłu została zaatakowana przez D. S.. D. S. uderzył ją w kark powodując jej upadek, szarpał się z nią, chwycił jej torebkę i uciekł w kierunku oczekujących na niego T. P., M. D. (1) i J. R. (1). Nie bez znaczenia dla oceny zamiaru jakim kierowały się te osoby pozostają również dalsze okoliczności a mianowicie brak reakcji z ich strony kiedy to D. S. zaatakował B. W. i kiedy to wzywała ona pomocy, fakt ucieczki wraz z D. S. do pobliskiej bramy gdzie nastąpiło wysypanie rzeczy z zabranej torebki B. W. oraz zabranie przez T. P. portfela z pieniędzmi, przy pozostawieniu na tym miejscu pozostałych rzeczy (oprócz telefonu), które dla oskarżonych nie miały żadnej wartości. T. P., M. D. (1), J. R. (1), D. S. wykorzystali przy tym swoją własną, nie tylko liczebną przewagę. Nie bez znaczenia pozostaje, iż zdarzenie miało miejsce w porze nocnej, B. W. poruszała się samotnie, nie było w tym czasie innych osób, oprócz w/w sprawców. Jak wynika z jej zeznań, kiedy spojrzała na obserwujących ją mężczyzn odniosła wrażenie, iż szukają oni ofiary. Okoliczności te stały się podstawą do uznania, iż oskarżeni T. P., M. D. (1), oraz D. S. i J. R. (1) działali wspólnie i w porozumieniu z góry założonym zamiarem, w ustalonej uprzednio podziale ról, gdzie czynności sprawcze, miały zostać dokonane jedynie przez D. S.. T. P., M. D. (1) oraz J. R. (1) wspierali przy tym D. S. swoją obecnością.

Fakt działania wspólnie i w porozumieniu zgodnie z treścią art. 18 § 1 k.k. wywołuje skutek prawny pozwalający na przypisanie oskarżonym T. P. i M. D. (1) odpowiedzialności za całość przestępczej akcji. Z istoty współsprawstwa wynika, bowiem że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego przestępstwa, a więc także i w tej części, w której znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego (innych) współsprawcy (współsprawców) (zob. Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 1 marca 2005 r., sygn. akt III KK 249/2004). Karalność współsprawstwa polega na przypisaniu świadomego dążenia współsprawców do tego samego celu, realizowania go wspólnymi siłami i na podstawie wspólnego porozumienia. Każdy ze współsprawców musi zatem obejmować swoim zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu zabronionego. Każdy współsprawca musi świadomie współdziałać w akcji przestępczej. Ustanowiona w art. 18 § 1 k.k. konstrukcja prawna współsprawstwa pozwala na przypisanie sprawcy nie tylko jego własnych zachowań, ale również działań innych osób, jeśli między tymi osobami a sprawcą istniało porozumienie dotyczące wykonania czynu zabronionego, a działanie miało charakter wspólny. Słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 czerwca 2006 r., sygn. akt V KK 391/05, że „dla przyjęcia współsprawstwa (art. 18 § 1 k.k.) nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnoręcznie znamiona czynu zabronionego, czy nawet część tych znamion. Wystarczy natomiast, że osoba taka działa w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając bezpośredniemu sprawcy realizację wspólnie zamierzonego celu. W rezultacie, o wspólnym działaniu możemy mówić nie tylko wtedy,

gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale wykonane wcześniej przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie.”

Wobec powyższych ustaleń w ocenie Sądu bezspornym jest, że zarówno oskarżony T. P. jak i M. D. (1) doskonale uświadamiali sobie fakt wspólnego wykonywania czynu zabronionego, podejmowana przez D. S. czynność sprawcza składała się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia. Okoliczność, że oskarżony T. P. i M. D. (1) fizycznie nie zabierali B. W. torebki i nie stosowali w tym celu przemocy, nie zmienia faktu, że są oni współsprawcami dokonanego rozboju, bowiem to po części ich działania polegające na zaczepianiu B. W., przyglądaniu się z bliskiej odległości ok. 20 m czynnościom realizowanym przez D. S. umożliwiły i utwierdziły D. S. we wspólnym przedsięwzięciu, przy braku z ich strony reakcji w sytuacji wzywania pomocy przez B. W. oraz podjęcia wspólnej wraz z D. S. ucieczki z zabraną przez niego rzeczą. Oskarżony T. P. oraz M. D. (1) akceptowali czynności sprawcze realizowanie przez D. S., w powyższym działaniu go wspierali i uczestniczyli w podziale rzeczy uzyskanych z przestępstwa, tych które przedstawiały dla nich wartość majątkową.

Jednocześnie, zdaniem Sądu zachowanie T. P. i M. D. (1) nie miało charakteru podżegania. Okoliczności sprawy uzasadniają przyjęcie, iż działali oni wspólnie i w porozumieniu z góry ustalonym podziałem ról. Powyższe po części wynikało ze świadomości T. P., M. D. (1), J. R. (1), jako osób wielokrotnie karanych za przestępstwa przeciwko mieniu. W ten sposób oskarżeni T. P., M. D. (1) próbowali uniknąć odpowiedzialności karnej, dowodząc niejako jakoby to nie uczestniczyli w zaistniałym zdarzeniu, a czynności sprawcze miał zrealizować tylko i wyłącznie D. S..

Reasumując, w świetle dokonanych ustaleń faktycznych jak i przeprowadzonych rozważań prawnych nie ulega jakiegokolwiek wątpliwości fakt, że oskarżony T. P. i M. D. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1) i D. S. wypełnili swoim zachowaniem wszelkie podmiotowe i przedmiotowe znamiona przestępstwa rozboju, stypizowanego w art. 280 § 1 k.k.. Działali w tym zakresie umyślnie, zdając sobie w pełni sprawę z realizacji wszelkich znamion czynu zabronionego. Podkreślić w tym miejscu należy, iż sprawcy zaplanowali, który z nich miał dokonać czynności sprawczych, mieli przy tym świadomość, iż zabranie B. W. torebki będzie wymagało użycia wobec niej przemocy. Powyższe obiektywizuje również ich stosunek psychiczny do realizowanego działania, pozwalając przyjąć, iż swoim zachowaniem się T. P. i M. D. (1) wspólnie z J. R. (1) i D. S. zrealizowali wszystkie elementarne wymogi strony podmiotowej występku z art. 280 § 1 kk.

Sąd uznał również, iż oskarżeni swym zachowaniem wyczerpali również ustawowe znamiona przestępstwa z art. 275 § 1 k.k., albowiem dokonali również zaboru w celu przywłaszczenia dowodu osobistego wystawionego na imię i nazwisko pokrzywdzonej. W tym zakresie niewątpliwie mieli świadomość, iż w torebce kobiety znajdują się jej dokumenty.

Problem prawidłowego zastosowania w niniejszej sprawie instytucji kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu (art. 11 § 2 k.k.) ma znaczenie na płaszczyźnie wymiaru kary. W doktrynie i orzecznictwie dominuje bowiem pogląd, że w wypadku kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu fakt ten z reguły wpływa na wyższy stopień społecznej szkodliwości czynu, przekładając się na wyższy stopień winy i możliwość wymierzenia surowszej sankcji karnej. Niemniej jednak zauważa się, że w wypadku skazania za przestępstwo na podstawie dwóch lub więcej zbiegających się przepisów, okoliczności stanowiące znamiona przestępstw określonych w tych przepisach mogą być uznane za obciążające, z wyłączeniem tych, które mieszczą się w przepisie, na którego podstawie wymierzono karę. Uzasadnieniem zastosowania art. 11 § 2 k.k. jest zasada, że ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. Konsekwencją tego jest konieczność w wypadku gdy czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, wydanie przez Sąd wyroku skazującego za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. W takim wypadku sąd wymierza wówczas karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą z pośród tych których czyn znamiona wyczerpuje. Zasada, że jeden czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo, ma fundamentalne znaczenie w prawie karnym. Ponadto taka kumulatywna kwalifikacja prawna, polegająca na powołaniu wszystkich wyczerpanych przez czyny oskarżonych, przepisów najlepiej oddaje kryminalną zawartość popełnionego przez nich przestępstwa.

Sąd jednocześnie przyjął, iż zarzucanego przestępstwa rozboju oskarżony T. P. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. w warunkach art. 64 § 1 kk.

Zgodnie z treścią art. 64 § 1 k.k. jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Jak wynika z treści wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Śródmieścia Wydział V Karny, sygn. akt V K 1965/07 z dnia 18 marca 2008 roku T. P. za czyn z art. 280 § 1 k.k. został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności, która to karę odbywał w ramach kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków II Wydział Karny, sygn. akt II K 508/09 z dnia 16 lutego 2010 roku, na której poczet zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 26 maja 2007 roku do 21 sierpnia 2007 roku, od 5 września 2007 roku do 30 listopada 2007 roku oraz okres od dnia 31 października 2009 roku do dnia 8 grudnia 2009 roku. Wyrokiem natomiast Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Krzyków z dnia 5 czerwca 2006 roku sygn. akt II K 393/06 został skazany za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3, którą to karę zarządził do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Krzyków z dnia 22 stycznia 2008 roku, sygn. akt II Ko 2304/07, a którą ta karę odbywał w okresie od 11 października 2008 roku do 21 września 2009 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony.

Pozwoliło to zdaniem Sądu przyjmując, że oskarżony T. P. przypisanego mu przestępstwa dopuścił się tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa, o jakim mowa w art. 64 § 1 kk. Jednocześnie wbrew stanowisku oskarżyciela publicznego oskarżony nie dopuścił się tegoż przestępstwa w warunkach art. 64 § 2 k.k. Warunkiem koniecznym w tym zakresie jest bowiem ustalenie, iż oskarżony T. P. popełnił co najmniej 3 przestępstwo w szczególnym układzie, po uprzednim skazaniu w warunkach art. 64 § 1 k.k., po dwukrotnym odbyciu kary pozbawienia wolności, co najmniej w wymiarze 1 roku, na którą to składają się dwie odbyte kary, każda opiewająca na okres co najmniej 6 miesięcy. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż sprawca musi popełnić nie jakiegokolwiek przestępstwo a przestępstwo należące do przestępstw wymienionych w art. 64 § 2 k.k. Dokonując natomiast analizy treści wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków Wydział II Karny z dnia 12 kwietnia 2011 roku, stwierdzić należy, iż wprawdzie skazany został skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., popełnił ponownie przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. należące do kategorii przestępstw wymienionych w art. 64 § 2 k.k. został skazany na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, tym niemniej na jej poczet zaliczono jedynie okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 22 grudnia 2010 roku do 12 kwietnia 2011 roku, a więc okres poniżej 6 miesięcy, a którą to karę T. P. będzie odbywał dopiero od 28 maja 2014 roku do dnia 6 lutego 2017 roku. Powyższe wyklucza przyjęcie, iż przypisanego mu przestępstwa oskarżony dopuścił się w warunkach multirecidywy.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił i wnikliwie rozważył całokształt istotnych okoliczności dotyczących oskarżonych i popełnionych przez nich czynów, bacząc by wymierzone kary uznane być mogły za wyważone, słuszne i odpowiadające zarówno stopniu winy oskarżonych, jak i mierze społecznej szkodliwości popełnionego przez nich przestępstwa. Sąd uwzględnił wskazane w ustawie zasady i dyrektywy wymiaru kary. Kierował się przede wszystkim prymatem wychowawczego oddziaływania kary na sprawców, uwzględniając w szczególności motywację i sposób zachowania się, oczywiście bez pominięcia wskazań płynących z innych, ogólnych dyrektyw, zwłaszcza zaś przestrzegania obowiązku orzekania kary w granicach jej sprawiedliwości

Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego (OSNKW 1995, z. 5 – 6 poz. 33) dokonując oceny społecznej szkodliwości przy przestępstwie rozboju istotna jest ocena progu przemocy niezbędnej do obezwładnienia ofiary jaki przekraczają sprawcy tego czynu. W przedmiotowej sprawie sprawcy działali brutalnie – mimo iż nie stosowali bardzo dużej siły, to siła ta wystarczyła do przełamania początkowego oporu stawianego przez B. W. a sprawcy osiągnęli swój cel w postaci uniemożliwienia jej obrony. Niewątpliwie sposób przeprowadzonego ataku, niesie cechy działania które musiało pozostawić wyraźny ślad w psychice ofiary.

W związku z powyższym stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd ocenił jako duży, przede wszystkim z uwagi na sposób i okoliczności jego popełnienia. Pokrzywdzona nie miała najmniejszych szans na odparcie ataku, nie tylko z racji zaskoczenia ale również z uwagi na przewagę liczebną napastników. Należy mieć również na uwadze, że oskarżeni wraz z osobami współdziałającymi działali z góry powziętym zamiarem dokonania kradzieży, zdając sobie sprawę, iż aby tego dokonać będą musieli użyć przemocy, czynności sprawcze realizował w tym przypadku D. S. . Nagminność tego typu przestępstw wpływa negatywnie na poczucie bezpieczeństwa i poszanowania prawa zwłaszcza.

Oskarżeni T. P. oraz M. D. (1) zachowali się w sposób sprzeczny z ogólnie przyjętym modelem dobrego i uczciwego obywatela, szanującego cudze zdrowie oraz cudzą własność, uzyskującego środki na zaspokojenie swoich potrzeb , potrzeb blahych , uzyskanie środków na alkohol, poprzez pracę nie zaś popełnianie przestępstw.

Mając na uwadze wszystkie elementy podmiotowe i przedmiotowe stopnia społecznej szkodliwości czynów, w oparciu o przesłanki sądowego wymiaru kary wynikające z art. 53 k.k. Sąd uznał, iż współmiernymi do powyższych okoliczności, będzie wobec obu oskarżonych kara po 2 lata pozbawienia wolności .

Jednocześnie wobec oskarżonego T. P. Sąd wziął pod uwagę fakt uprzedniej karalności oskarżonego oraz popełnienie zarzucanego mu przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 k.k. . W stosunku do tegoż oskarżonego Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności łagodzących. W ocenie Sądu oskarżony ten należy do grupy sprawców wymagających resocjalizacji w warunkach pozbawienia wolności. Jedynie kara izolacyjna spełni wobec oskarżonego T. P. cele prewencji szczególnej, a także cele prewencji ogólnej. Bezwzględna kara pozbawienia wolności wyrobi w oskarżonym przekonanie, że musi ponieść konsekwencje swojego postępowania i trybu życia. Jednocześnie kara ta ma na celu ukształtowanie w społeczeństwie przekonania, iż wszelkie naruszenia prawa spotykają się ze zdecydowaną represją ze strony państwa.

Jednocześnie Sąd uznał , iż oskarżony M. D. (1) mając na uwadze okoliczności przypisanego mu przestępstwa nie stanowi takiego zagrożenia dla porządku prawnego, aby celem resocjalizacji konieczne było osadzenie go w zakładzie karnym.

Niewątpliwie był już osobą dotychczas karaną za przestępstwa przeciwko mieniu z art. 278 § 1 k.k. , tym niemniej wymierzenie na tym etapie bezwzględnej kary pozbawienia wolności wnioskowanej przez oskarżyciela publicznego spowoduje skutki odwrotne do zamierzonych, nie przyczyniając się do wychowawczego oddziaływania na sprawcę. Mając powyższe na uwadze, Sąd kierując się prymatem kar nieizolacyjnych, wychowawczym oddziaływaniem postępowania karnego oraz potrzebami w zakresie prewencji indywidualnej jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uznał, że kara pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spełni swe cele oraz będzie karą sprawiedliwą. Ustalony zaś najdłuższy dopuszczalny okres próby, w wymiarze 5 lat umożliwi weryfikację postawionej względem tego oskarżonego prognozy kryminologicznej, a ponadto może przyczynić się do ugruntowania w nim pozytywnej postawy. Sąd przyjął, że samo zagrożenie wykonania kary pozbawienia wolności istniejące przez tak długi okres próby zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Jednocześnie trafność pozytywnej prognozy kryminologicznej, będzie podlegać kontroli poprzez dozór kuratora , co również przyczyni się do wzmożenia oddziaływania resocjalizacyjnego oraz pozwoli na stałą ocenę jego zachowania w trakcie wykonywania orzeczonej kary.

Nie bez znaczenia dla wymiaru kary obu oskarżonym pozostaje , iż D. S. został skazany prawomocnym wyrokiem tut. Sądu na ten sam czyn na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania . On również był uprzednio osobą karaną. Jego stopień zawinienia należy uznać w okolicznościach sprawy za wyższy niż stopień zawinienia oskarżonych T. P. oraz M. D. (1).

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec M. D. (1) Sąd zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie zatrzymania .

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zarządził zwrot dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/284/12 , poz. 8 , 17 , k. 318 akt T. P., Nr I/284/12 , poz. 6, 10 , k. 318 akt B. W. , Nr I/284/12 , poz. 19 , k. 318 akt D. S., Nr I/284/12, poz. 20, k. 318 akt J. R. (1) , poczynionymi ustaleniami faktycznymi.

Orzeczenie o kosztach i opłacie oparto o przepis art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.)